

Parket nr. : **66.13.212/95**

Griffienr.

OR -
Ref. Griffie :

Tijdens de openbare terechtzitting van **23 april 2010** heeft de 52ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel rechtsprekend in correctionele zaken, het volgend vonnis gewezen :

IN ZAKE VAN :

DE HEER PROCUREUR DES KONINGS, in naam van zijn ambt

TEGEN :

1. _____, zelfstandige, geboren te _____ ; op _____, wonende te _____

vertegenwoordigd door mr. _____ loco _____, advocaat;

2. _____ op _____, secretaresse, geboren te _____ wonende te _____

vertegenwoordigd door mr. _____ loco _____ advocaat;

beklaagd van,
in het gerechtelijk arrondissement

tussen 1 januari 1995 en heden, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten, zonder onderbreking gedurende 3 jaar van hetzelfde misdadig opzet en de deliktueuse toestand nog steeds voortduurt;

- A. met overtreding van artikels 1, 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen een schuilhok opgericht te hebben;
- B. met overtreding van artikels 1, 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, de toestand omschreven in hierboven vermelde tenlastelegging A gehandhaafd te hebben, het onroerend goed waarop de inbreuk gepleegd werd, oeleen zijnde te eigendom van

In aanwezigheid van **DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR**,
voor het grondgebied van _____ handelend in naam van het Vlaamse
Gewest, met burelen gevestigd te _____
Eiser tot herstel,
Vertegenwoordigd door mr. _____ advocaat _____ ;

Overgeschreven te _____ hypotheekkantoor op 15 juli 1997,

Gezien de stukken van de vervolging

Gehoord de uitleg en middelen van beklaagden, bij monde van hun raadsman;

Gehoord de eiser in herstel in zijn middelen ontwikkeld door mr. advocaat;

Gehoord M. substituuat van de procureur des Konings in zijn samenvatting en conclusies;

Gehoord het antwoord van beklaagden, bij monde van hun raadsman;

Gelet op de conclusies (tweede conclusie, en derde conclusie) van beklaagden, neergelegd door mr oco advocaat;

Gelet op de conclusie en aanvullende conclusie van eiser tot herstel, neergelegd door mr. advocaat;

I. Wat de verjaring van de strafvordering betreft :

1. De verjaring van de strafvordering raakt de openbare orde en dient derhalve ambtshalve door de rechtbank onderzocht te worden.

De verjaringstermijn van de strafvordering van de weerhouden tenlasteleggingen bedraagt vijf jaar.

2. Daar de feiten die het voorwerp uitmaken van de tenlastelegging A dateren van meer dan veertien jaar geleden is de verjaring van de strafvordering bereikt wat deze tenlastelegging betreft daar het een aflopend misdrijf betreft.
3. Daar de feiten zich situeren in een ruimtelijk kwetsbaar gebied met name een natuurgebied en daar het misdrijf van instandhouding (tenlastelegging B) werd weerhouden is de verjaring van de strafvordering op heden niet bereikt wat de tenlastelegging B betreft daar het misdrijf nog steeds voortduurt.

Hierbij dient tevens rekening te worden gehouden met het feit dat de weerhouden feiten dateren van voor 1 september 2003 zodat de schorsingsgrond voorzien in artikel 24 lid 1, 1° van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering van toepassing blijft.

(Zie ook, Arrest Arbitragehof, 19 januari 2005, arrest nr.

De verjaring van de strafvordering werd geschorst gedurende één jaar vanaf de inleiding van de zaak ten gronde.

II. Beoordeling op strafgebied :

1. Uit de vaststellingen van de Politie blijkt dat er een soort bergplaats – carport werd bijgebouwd langs de achterkant van de oude woning.

Tevens werd een schuilhok gebouwd zonder vergunning.

2. De bouwovertredingen konden en kunnen niet geregulariseerd worden daar het onroerend goed gelegen is in een natuurgebied.

Het standpunt van beklagden dat de bestemming natuurgebied tot stand zou zijn gekomen op een onregelmatige wijze en in strijd met artikel 159 van de Grondwet werd door de Raad van State eerder reeds verworpen.

Uit de brief van 1 maart 2006 van de stedenbouwkundige inspecteur blijkt dat het beroep van beklagden bij de Bestendige Deputatie door hen werd ingetrokken.

De weigering van de vergunning door de Gemeente is bijgevolg definitief.

3. Artikel 2 van het Strafwetboek bepaalt dat de ten laste gelegde feiten zowel ten tijde van het plegen van het misdrijf als ten tijde van het vonnis strafbaar dienen te zijn.

De strafbepalingen van het Stedenbouwdecreet werden opgeheven door het Ruimtelijke Ordeningsdecreet.

Deze laatste werden vervangen door de bepalingen van het Decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid en het Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening.

Wat bouw misdrijven gepleegd in natuurgebieden betreft heeft de gewijzigde wetgeving geen impact.

4. Gelet op voormelde motieven en de elementen van het strafdossier is de rechtbank van oordeel dat de feiten die het voorwerp uitmaken van de tenlastelegging B, zijnde de instandhouding van het bouw misdrijf, bewezen zijn.

III. Straftoemeting :

1. De op te leggen straf dient zowel de vergeldingsbehoefte van de maatschappij als de algemene en speciale preventie te dienen.

Tevens dient zij van dien aard te zijn dat beklaagden ervan weerhouden worden zich in de toekomst nog schuldig te maken aan gelijkaardige feiten.

2. Bij het bepalen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de objectieve ernst van de feiten evenals met de persoonlijkheid van beklaagden die nog een blanco strafregister hebben.

3. Beklaagden verkeren in de wettelijke voorwaarden om de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf te bekomen.

Daar de rechtbank mag verhoppen dat beklaagden zich voortaan niet meer zullen misdragen is de rechtbank van oordeel dat hen een uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf kan verleend worden zoals hierna bepaald.

Overwegende dat beklaagden eerder nooit werden veroordeeld tot een criminele of hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden : dat de omstandigheden eigen aan de zaak daarenboven een reclassering van beklaagden laten verhoppen onder de hierna bepaalde voorwaarden van uitstel der tenuitvoerlegging van de straf.

IV. Beoordeling van de herstellvordering :

1. De eiser tot herstel, de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur voor het Grondgebied van de provincie vordert het herstel in de vorige staat te bevelen.
2. Bij Arrest van 2 april 2004 besliste de Raad van State dat de herstelmaatregel een maatregel is van burgerlijke aard.

Het behoort tot de bevoegdheid van de rechter van de rechterlijke macht de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding berust.

(Zie ook, Raad van State, 2 april 2004, R.W. 2004-2005, kol. 306)

3. Het Hof van Cassatie bevestigde in het in verenigde kamers gewezen Arrest van 10 juni 2005 voormelde rechtspraak van de Raad van State.

Het feit dat de herstellvordering behoort tot de strafvordering, belet niet dat de rechter de uitspraak over de straf en de herstellvordering mag splitsen.

De regel van eenheid van de strafrechtelijke uitspraak is hier niet van toepassing. (Zie ook, Cass. 12 april 1994, Arr. Cass.

– en milieustrafprocesrecht, Actuele Vraagstukken, Larcier, 2005, pg. 313)

4. Bij Arrest van 15 juni 2004 besliste het Hof van Cassatie dat de rechter moet nagaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen.

Het behoort hem niet toe de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

(Zie ook, Cass. 15 juni 2004, R.W. 2004-2005, kol. 1613)

5. De herstellvordering werd ingesteld bij brief van 14 juni 1995 gericht aan de Procureur des Konings.

In besluiten van de eiser tot herstel wordt de herstellvordering nogmaals geformuleerd.

De rechtbank is derhalve van oordeel dat de herstellvordering op een rechtsgeldige wijze werd aanhangig gemaakt.

Volgens vaststaande cassatierechtspraak mag de rechter enkel de wettigheid, en niet de opportuniteit van de herstellvordering beoordelen.

6. De bepalingen met betrekking tot de Hoge Raad voor het Herstelbeleid werden ingevoegd bij decreet van 4 juni 2003.

Artikel 198 bis van het decreet van 18 mei 1999 voorziet de mogelijkheid dat de rechter alsnog een advies vraagt over een herstellvordering die reeds voor de datum van inwerkingtreding is ingediend wanneer de herstellvordering betrekking heeft op inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 maar nog niet voor eensluidend advies werden voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

De Hoge Raad voor het Herstelbeleid werd omgevormd tot Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

In de ruimtelijk kwetsbare gebieden, waaronder de natuurgebieden, geldt een nultolerantie en blijft ten allen tijde een herstellvordering mogelijk.

De rechtbank is van oordeel dat alvorens ten gronde te oordelen het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid dient te worden ingewonnen.

Alle andersluidende of meer omvattende conclusies worden afgewezen als niet ter zake en/of overbodig.

Alle kosten werden gemaakt voor de bewezen verklaarde tenlastelegging.

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

Gelet op de artikelen :

- 2, 40, 100 van het strafwetboek,
- 154, 162, 185, 189, 190, 191, 194, 195 van het wetboek van strafvordering,
- 11, 12, 13, 16, 21, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 28, 29, 41 van de wet van 1 augustus 1985 gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993,
- KB van 18 december 1986,
- KB 29 juli 1992 gewijzigd door KB 23 december 1993;
- 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro,
- 1, 2 en 3 van het KB van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie,
- 3 van de wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro,
- 8 § 1 van de wet van 29 juni 1964,
- Decreet ruimtelijke ordening van 18 mei 1999;
- Decreet van 4 juni 2003;
- Decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid;
- Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening.
- 1, 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd door de wet van 22 december 1970,
- 21 tot 28 van de wet van 17 april 1878;
- 84 van de hypotheekwet.

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK,

Verklaart de strafvordering vervallen door verjaring wat de tenlastelegging A betreft.

Veroordeelt uit hoofde van de tenlastelegging B tot een geldboete van 200 EURO x 5,5 = **DUIZEND HONDERD EURO**

en bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een vervangende gevangenisstraf van 25 DAGEN;

Vonnis waarvan de tenuitvoerlegging wordt uitgesteld gedurende een termijn van 3 jaar voor wat de helft van de opgelegde geldboete van 200 EURO betreft, onder de voorwaarden van de wet betreffende opschorting, uitstel en probatie.

Veroordeelt beklaagde tot betaling van de bijdrage van **25 EURO**, gebracht bij toepassing van de wettelijke opdecimen op **137,50 EURO** overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985;

Veroordeelt beklaagde bovendien tot betaling van een vergoeding van **25 EURO**, overeenkomstig artikel 91 lid 2 van het K.B. van 28 december 1950, zoals gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2, en bij K.B. van 11 december 2001.

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK,

Verklaart de strafvordering vervallen door verjaring wat de tenlastelegging A betreft.

Veroordeelt uit hoofde van de tenlastelegging B tot een geldboete van 200 EURO x 5,5 = **DUIZEND HONDERD EURO**

en bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een vervangende gevangenisstraf van 25 DAGEN

Vonnis waarvan de tenuitvoerlegging wordt uitgesteld gedurende een termijn van 3 jaar enkel voor wat de helft van de opgelegde geldboete van 200 EURO betreft, onder de voorwaarden van de wet betreffende opschorting, uitstel en probatie.

Veroordeelt beklagde tot betaling van de bijdrage van **25 EURO**, gebracht bij toepassing van de wettelijke opdecieimen op **137,50 EURO** overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985;

Veroordeelt beklagde bovendien tot betaling van een vergoeding van **25 EURO**, overeenkomstig artikel 91 lid 2 van het K.B. van 28 december 1950, zoals gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2, en bij K.B. van 11 december 2001.

Veroordeelt beklagden solidair tot de kosten van de openbare actie, in totaal bedragende 153,50 euro.

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan bij toepassing van artikel 2 van de wet van 13 april 2005.

Wat de vordering tot herstel betreft :

Alvorens ten gronde recht te doen,

Beslist de vordering tot het herstel van de plaats in de vorige staat met betrekking tot de nieuwe bijgebouwen gelegen te _____ ten kadaster gekend _____ voor advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Zegt voor recht dat de griffie op verzoek van de meest gereede partij een eensluidend afschrift van huidig vonnis zal overmaken aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid evenals van de gevraagde stukken.

Stelt de zaak in afwachting van het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid in voortzetting op de zitting van **17 december 2010** om **08u 45'** van de **52ste Kamer** van de Correctionele Rechtbank te Brussel zetelend in haar gewoon zittingslokaal.

Houdt de kosten aan.

Vonnis uitgesproken tijdens de openbare terechtzitting waar zetelden :

alleenzetelend rechter

substituut Procureur des Konings

griffier

(goedgekeurd de doorhaling van / woorden en / lijnen)